

Nu titte til hinanden

mel: C.E.F. Weyse

1. Nu titte til hinanden de favre blomster små,
de muntre fugle kalde på hverandre;
nu alle jordens børn deres øjne opslå,
nu sneglen med hus på ryg vil vandre.

2. Den kære Gud og Skaber den mindste orm er nær:
han føder fugl og markens lilje klæder;
dog menneskenes børn har han allermest kær,
Gud ånder på øjet, når det græder.

3. Guds Søn var selv et barn, og på krybbestrå han lå,
hans vugge stod på jord foruden gænge.
Guds Himmeriges fryd har han lovet de små
og blomster fra Paradisets enge.

4. Guds Søn har os så kær, han er børnevenden stor,
han bærer barnet op til Gud på armen;
han storm og hav betvang, da han vandred på jord,
men børnene leged ham ved barmen.

5. O du, som os velsigned og tog i favn de små,
en morgen se vi dig i Paradiset;
du lærte os til Gud vore øjne opslå,
evindeligt være du lovpriset!

B.S. Ingemann 1837

Se nu stiger solen

mel: Oluf Ring

1. Se, nu stiger solen af havets skød,
luft og bølge blusser i brand, i glød;
hvilken salig jubel, skønt alt er tyst,
medens lyset lander på verdens kyst!

2. Jeg vil ånde luften i fulde drag,
synges Gud en sang for den lyse dag,
takke ham, at morgnen mig end er sød,
at mig dagen fryder, trods synd og død.

3. Takke ham, som gav mig, når sol står op,
selv at føle morgen i sjæl og krop,
at al mørkhed svinder og sjælevé,
blot jeg trygt vil sige: din vilje ske!

4. O, at jeg tør favne dig, skære dag,
kalde dig med navne, min sjæls behag,
alle gode navne, som bedst jeg ved:
Moder, søster, elskte: min kærlighed!

5. Lysvæld bag ved lysvæld i himlen ind,
did, hvorfra den kommer nu, morgnens vind,
ret som om det ånded af lyset ud -
o du milde Fader, min skaber, Gud!

6. Lad mig nu kun drage ad natmørkt hav,
lad mig ikkun stævne imod min grav:
Livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn,
ud hans hånd mig river af dødens garn.

7. Se, da stiger solen af hav på ny,
alle dødens skygger for evig fly;
o for sejersjubel, for salig lyst:
Lyset stander stille på livets kyst!

Jakob Knudsen

Her vil ties

mel: Thomas Laub

1. Her vil ties, her vil bies,
her vil bies, o svage sind!
Vist skal du hente, kun ved at vente,
kun ved at vente, vor sommer ind.
Her vil ties, her vil bies,
her vil bies, o svage sind!

2. Trange tider langsomt skrider,
langsomt skrider. Det har den art.
Dagene længes, vinteren strenges,
vinteren strenges. Og det er svart.
Trange tider langsomt skrider,
langsomt skrider. Det har den art.

3. Turteldue, kom at skue,
kom at skue! Bag gærdet hist
dér skal du finde forsommers minde,
forsommers minde, alt grøn på kvist.
Turteldue, kom at skue,
kom at skue bag gærdet hist!

4. Eja, søde førstegrøde,
førstegrøde af bliden vår!
Lad det nu fryse, lad mig nu gyse,
lad mig nu gyse. Det snart forgår.
Eja, søde førstegrøde,
førstegrøde af bliden vår!

5. Due, kunne du begrunde,
du begrunde, hvad der nu sker!
Kulden den svækkes, blomsterne dækkes,
blomsterne dækkes, jo mer det sner.
Due, kunne du begrunde,
du begrunde, hvad der nu sker!

6. Kom, min due, lad dig skue,
lad dig skue med olieblad!
Se! nu er stunden næsten oprunden,
næsten oprunden, som gør dig glad.
Kom, min due, lad dig skue,
lad dig skue med olieblad!

Hans Adolph Brorson

Spænd over os dit himmelsejl

mel: Hans Holm

1. Spænd over os dit himmelsejl.
Rør jorden med din finger.
Lad himmelbuen være spejl
for lyset, som du bringer.
Sæt fredens bue som et skjold
mod mørke, død og krigens vold -
du himmelbuens Herre.

3. Vær sol på vores mælkevej,
og varm os i din sfære.
Lad Hellig-ilden brede sig,
så vi får mod at bære
vor klode som en blomstereng,
et liv i broget sammenhæng -
du fællesskabets Herre.

2. Skænk os det klare kildevæld,
som skaber liv i strømmen.
Vi finder ikke kilden selv,
så hold os fast på drømmen:
At du er livets kilde, som
får blinde til at se sig om -
du underfulde Herre.

Leif Rasmussen

Der sad en fisker

mel: Carl Nielsen

1. Der sad en fisker så tankefuld
og hørte på Herrens tale;
så klang i øret ej sølv og guld,
ej sangen i havfru-sale;
på fiskerkvasen vor Herre sad,
og folk i mængde som blomst og blad
de lytted i land til Ordet.

4. Sin dont han passed, og vod han trak,
men fandt, det var over magten;
hans skude nikked, og voddet sprak,
så overhånds stor var dragten.
Da vinked Simon ad venner tro,
og fiskeladning fik skuder to,
så færdig de var at synke.

2. Nu, Simon! sagde Gud Faders Ord,
da prædiken hans var ude,
læg alle årer nu fluks om bord,
dem lyster jo vel din skude.
Far ud på dybet, og drag en dræt!
Det er på tiden, om jeg ser ret,
mig lyster med dig at følge.

5. Der Simon Fisker det jærtegn så,
da Jesus han faldt til fode
og sagde: Herre, du fra mig gå!
Jeg er ikke af de gode.
Frygt ikke! svared vor Herre mildt,
jeg vil dig lære herefter snildt
lyslevende folk at fange.

3. Ja, læremester, han svared brat,
det kunne vi godt behøve,
vi sled forgæves den hele nat,
dit ord er dog værd en prøve!
For tvivl var Simon slet ikke fri,
men spejl, du tvivler, dig smukt deri:
Han gjorde, som Herren sagde.

6. Så fulgte Simon vor Herres kald,
hos Ordet gik han i skole,
og folk han fanged i tusindtal,
de skinne nu klart som sole,
og end er ikke på jord forbi
det store menneske-fiskeri,
som Herren og Simon grunded.

N.F.S. Grundtvig

Uberørt af byens travlhed

mel: Dammeyer

1. Uberørt af byens travlhed
og trafikens tunge brus,
som en helle midt i larmen
står det underligste hus.
Stilhed, der er livets egen,
overdøver dagens krav,
her hvor Helligånden holder
åbent hus for høj og lav.

*Her har dagen evighed,
her har kærlighed sit sted,
hvor Guds Søn er sammen med
os under Helligåndens fred,
og da føler vi en stund,
at vi står på hellig grund,
og at livets mening lyder fra vor
skabers egen mund.*

2. Støjniveauet stiger om os,
alle jager efter vind,
så Guds Helligånd må hviske
for at nå et splittet sind;
men da hænder søndag morgen
det forunderlige, at
Kristus hilser os i døren:
"Dine synder er forladt!"

Her har

3. Slægters fodtrin lyder mod os op
igennem glemte år,
danse-lette eller tunge,
som de følte deres kår,
når de andagtsfulde kom med deres
små til livets Gud,
når de knugede af sorgen
bar de kære døde ud.

Her har

4. Stilhed, der er livets egen,
falder på os ord for ord,
når vi knæler ung og gammel
med Guds Søn omkring hans bord.
Selviskhed er næsten komisk,
her hvor sidste mand er først,
og et fattigt barn, der leger
for Guds ansigt, kaldes størst.

Her har

Lars Busk Sørensen

RAMS
FOLKEKIRKENS
SKOLETJENESTE
RIBE STIFT